

[Skovmand.]

lejen med indtil 25 pct. af 1939-lejen. Denne bestemmelse var utvivlsomt til gavn for byttemulighederne, fordi ejerne blev direkte interesseret i bytning, men den blev ophævet ved boligforliget, hvor man så indførte den bestemmelse, som boligministeren omtalte, nemlig at man ved genudlejning efter 1971 omgående kunne forhøje til den husleje, man ellers først ville have lov til at opkræve i 1974. Denne bestemmelse vil sikkert gavne byttemulighederne efter 1971, men indtil da må den nærmest virke som en hæmsko, og man burde måske overveje, om der kunne ske en ændring af reglen, så man allerede nu fik tilskyndet husejerne til disse bytninger.

Dette spørgsmål må som de andre behandles i boligudvalget, og jeg synes, vi skal gå positivt ind i dette arbejde.

Kai Moltke: Først nogle bemærkninger i anledning af, at man her fra konservativ side, og til dels også fra venstres — har rejst spørgsmålet om den ukrænkelige ejendomsret. Jeg er bange for, at man her trods al juridisk viden forveksler to begreber. Én ting er ejendomsret, og ingen bestrider ejendomsretten i dette forhold. Noget andet er rådighedsretten over det ejede, og her har vi jo ved en række indgreb i forvejen i og for sig skabt præcedens. Jeg behøver blot at henvise til f. eks. kap. VI i lov om midlertidig regulering af boligforholdene. Hvor det gælder hensyn til folk af sociale grunde, findes der netop et indgreb i rådighedsretten, som ikke berører ejendomsbegrebet.

Dernæst hørte jeg boligministeren være bekymret over, at hvis man giver sig til at bytte, vil folk, som venter på en bolig, rykke længere ned i køen og have ringere muligheder for at få sig en lejlighed, fordi lejerne så at sige bytter indbyrdes og derved formindsker udbuddet. Her må jeg ærligt og oprigtigt sige, at jeg synes, boligministeren skulle drage en anden sag frem, som er blevet gennemført af de 4 partier, og hvorved der sker endnu større indgreb. Jeg tænker her på ejerlejlighederne. Nu er det jo sådan, at når man har vedtaget love, opdager man efterhånden skavankerne. Men når man nærer sådanne bekymringer, ville det dog være rart at få at vide, hvor mange

tidligere udlejningslejligheder i den gamle boligmasse der er solgt som ejerlejligheder til priser varierende mellem 165.000 og 300.000 kr. Er man bekymret for nedrykning i køerne, synes jeg, boligministeren skulle tage initiativ til at foretage en undersøgelse af, hvor mange lejligheder der på denne måde er berøvet dem i ventekøen, og til hvilke priser man kan erhverve det sociale gode, som man påstod ejerlejlighederne var.

Dernæst nogle bemærkninger til selve lovforslaget. Selvfølgelig er jeg velvillig indstillet over for en større bytteret. Men når man ser på den foreslåede ny § 62 A, stk. 1, ser man, at der så at sige er ubegrænset mulighed for at bytte lejlighed, blot man har boet i den i 2 år. Jeg tror, at man her er gået for let hen over tingene. Hvis denne paragraf skal have mening, må forudsætningen dog være, at folk med en stor husstand, som bor i en lille lejlighed, helst skal flytte ind i en større. Det tror jeg mangler i det pågældende punkt. Der er ganske vist bestemmelsen nedenunder om, at der højst må være 1½ person pr. værelse og i 1 værelses lejligheder 2 personer; men alligevel tror jeg, vi dér har et felt, som skal udbygges.

Nu glæder det mig, at man har stillet sig så velvilligt til dette lovforslag, at det i det mindste går i udvalg; jeg tror, udvalget får lejlighed til at gennemgå en hel række interessante problemer i denne forbindelse. Men når vi ser på folketingsmedlemmernes rettigheder, er det jo sådan, at vi er lige for loven, men nogle er lidt mere lige end andre; det vil sige, at de partier, der ikke har den tilstrækkelige størrelse, ikke kan deltage i udvalgsarbejdet, og de kan heller ikke modtage de oplysninger, som er nødvendige for, at de sagligt kan tale med om en sag i tinget. Jeg ved udmærket godt, at folketingets forretningsorden ikke tillader, at man behandler ændringsforslag til et fremsat lovforslag ved første behandling, men der er dog intet forbud imod, at man formulerer sine synspunkter i lovsform — eller noget, som kunne blive til lovsform — og retter henstillinger til udvalget, hvis man ikke har adgang til det. Jeg skal på mit partis vegne derfor nu fremføre nogle af de tanker, som jeg ellers normalt ville have formuleret i udvalget.

Jeg tror, der er et vigtigt spørgsmål, man